

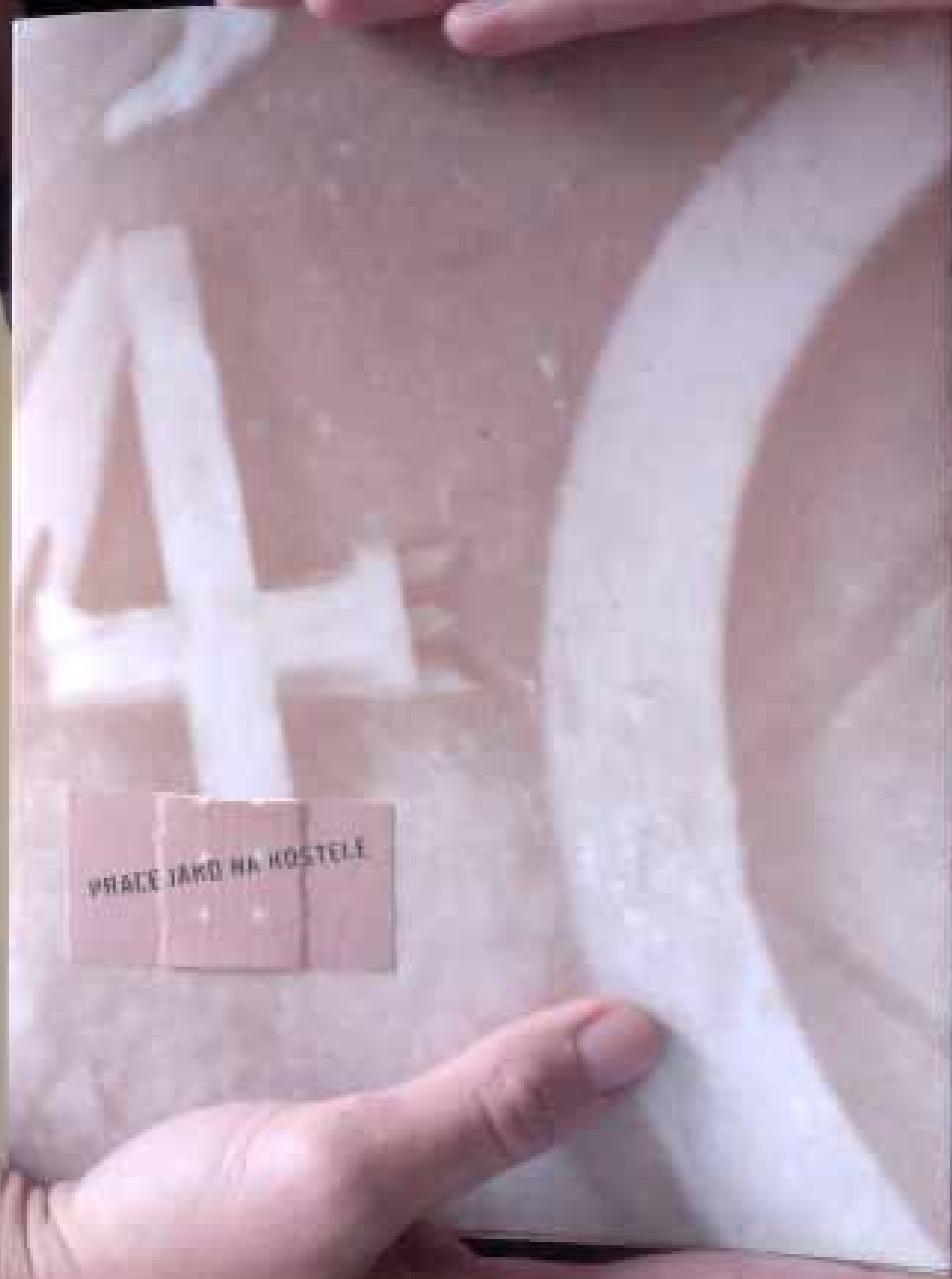
PRÁCE JAKO NA KOSTELE

PRACE JAKO NA KOSTELE

PRACE JAKO NA KOSTELE

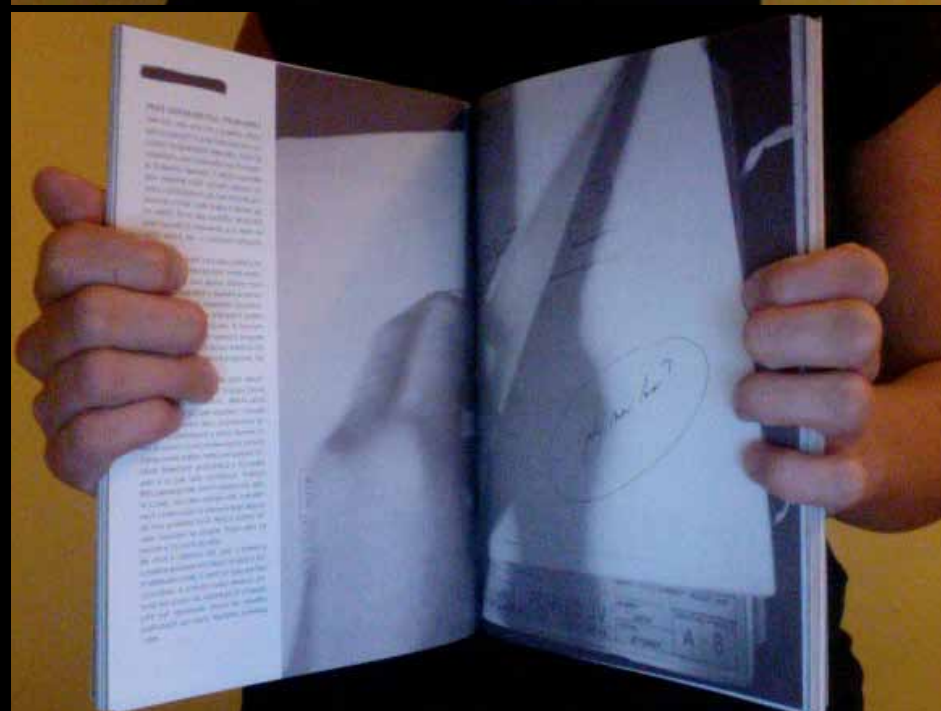
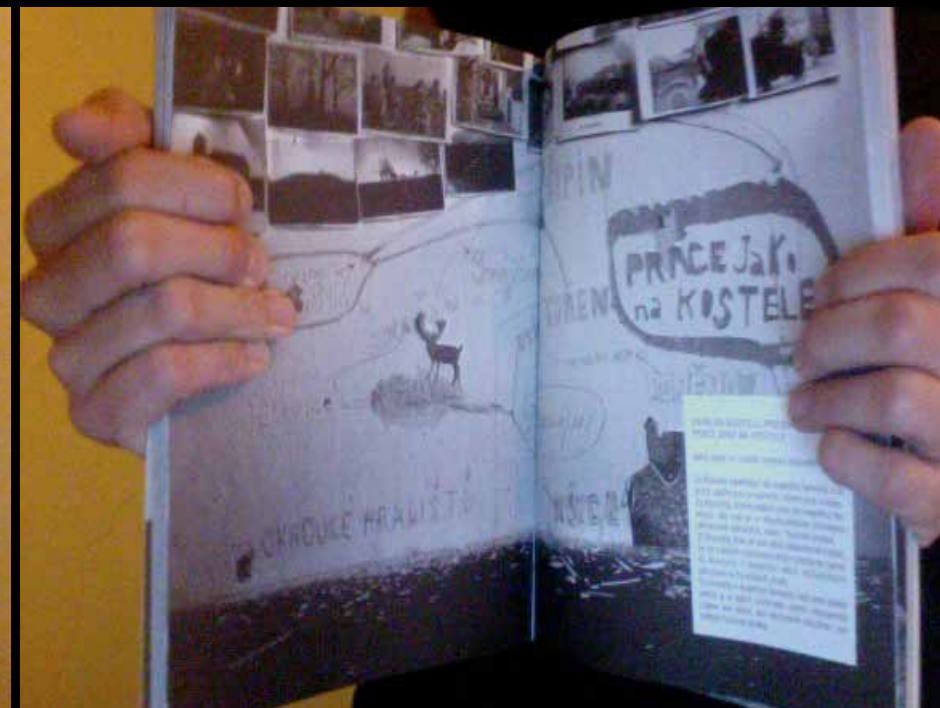
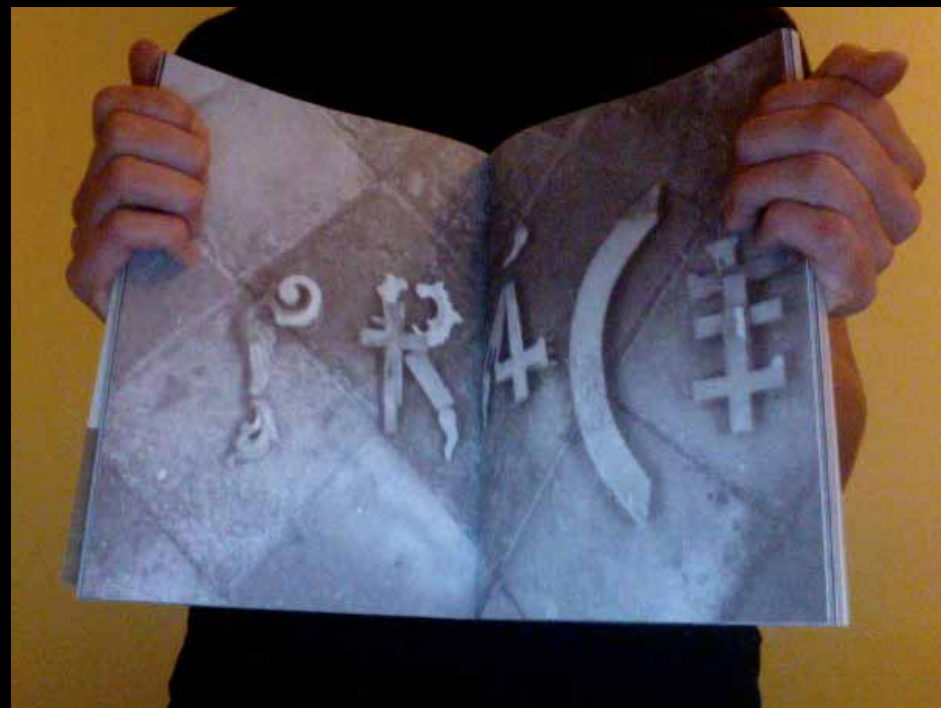
PRACE JAKO NA KOSTELE

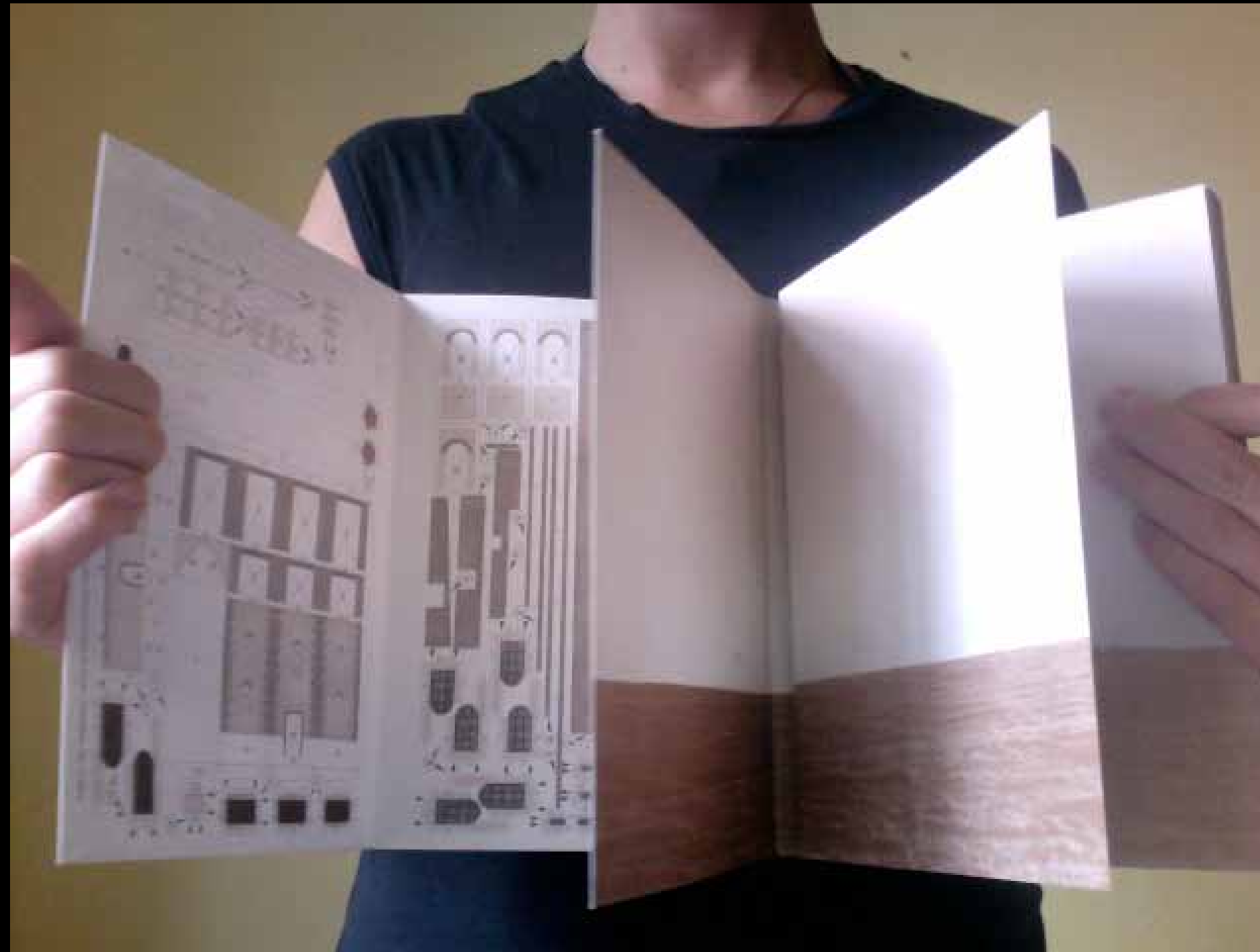
PRACE JAKO NA KOSTELE

KNIHA / obsah

SKLÁDANKA KAPLE SV. MÁŘÍ MAGDALENY / je součástí obalu
návod uvnitř: Postavte kostel!

Kostel
sv. Máří Magdaleny
Krasikov

NÁPLASTI NA PAMÁTKY / jsou uvnitř knihy
Uzdravme kulturní dědictví!

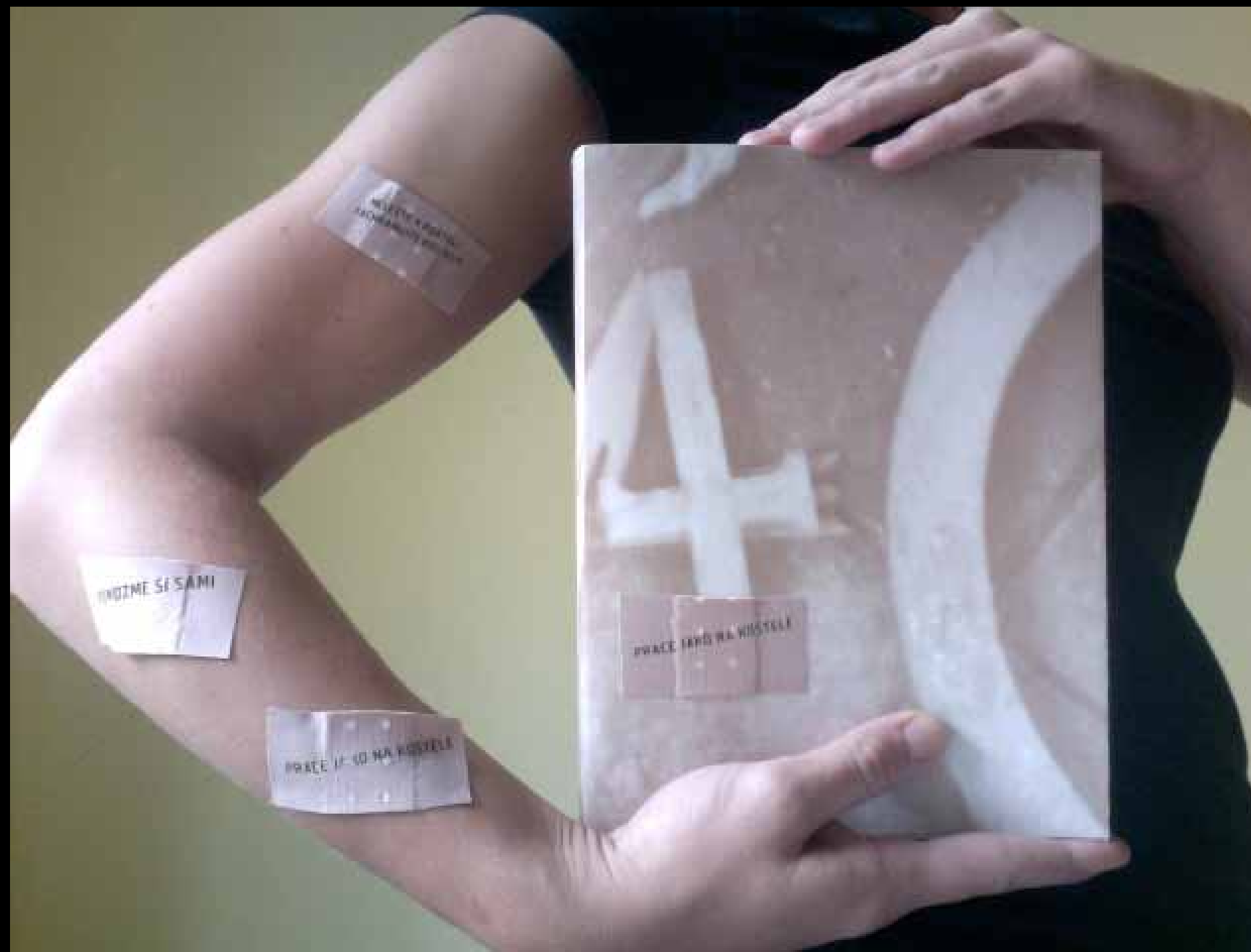
Moji rodiče,
 kteří jsou byli minulejší leželi na vyhlídce
 v parku a ještě dálejší lidové, kteří
 → Záhledem, leželi, leželi, leželi
 ke Kalibru. Byly to slavnosti v roce
 to kůže, to je, je to v ní
 vzhledem - tak Konec - a dlejší je
 Konec viděti ty Konec, kteří v roce
 dlejší je.

PS: Pochybnosti je, že vzhledem v roce, je
 to vzhledem v roce, je to vzhledem v roce,
 to je dlejší, je to vzhledem v roce,
 má vzhledem v roce.

...vzhledem v roce

repro z knihy

ZAPOMENUTÝ KOSTEL JMÉNA PANNY MARIE

„Prostě mi přišlo blbý, aby kostel, který tu stojí 700 let za jednu generaci spadl.“

(Volný přepis rozhovoru z 6. 2. 2009 vedeného v Otíně s panem Pavlem Nutilem.)

Je mlhavý ponurý únorový podvečer. Ve vesničce Otín se v jejím rohu mezi stromy tyčí kostel. Kdo ví, zda to vůbec kdy roh byl. Vesnice v Sudetech to už tak mají, že to, co je dnes na okraji, bývalo dříve v rušném středu a naopak. Věž má skromně nízkou, loď je bez střechy, omítka opadaná. Vypadá smutně a opuštěně. Po zledovatělé cestě vcházím do lodi kostela. Místo dlažby a lavic všude jen vrstva sněhu, klenba je vskutku nebeská. Pod zastřešeným presbytářem je uklizeno, na zdi visí jmelé a o menzu je opřený vánoční stromek. Pozůstatek vánočního zpívání rodiny Nutilovy.

„Jsem z Plzně, ale řadu let jsem pracoval a žil v Plané. Když děti vyrostly, rozhodli jsme se se ženou, že si koupíme vlastní dům v nějaké malé vesničce v okolí Plané. Tak jsme se dostali v roce 2003 do Otína.

To, že je v Otíně kostel, jsem samozřejmě věděl. Několik volebních období jsem byl v plánském zastupitelstvu, tak jsem se o dění v okolí zajímal. Ale teprve když jsme se přistěhovali, zjistili jsme, v jakém zoufalém a zdevastovaném stavu je.

Dříve to jistě bývala výrazná a významná dominanta obce, ale teď byl úplně zarostlý v džungli. Nebyl přes bujný porost vůbec vidět a byl totálně zničený. Nedalo mi to spát, tak jsem přemýšlel, jak ho zpět probudit k životu. Nechtěl jsem hned jít někam prosit

o peníze, připadalo mi lepší nejdříve udělat kus práce a teprve pak začít natahovat ruce. Tak se mi podařilo domluvit se s místními z Otína a začít na kostele pracovat. Čistili jsme okolí a vnitřek kostela od náletových dřevin. Když nám Mirka Válová dohodila skauty, kteří tábořili na Kosím potoce, práce díky nim výrazně poskočily a kostel neuvěřitelně prokoukl.

V té době jsem napsal a uveřejnil článek, který jsem v inspiraci filmem Zapomenuté světlo nazval Zapomenutý kostel. Popsal jsem v něm stav kostela a naší práci na něm a na konec článku jsem připojil provokativní větu: A co na to vlastník? Chtěl jsem především vyprovokovat diskusi a upozornit na stav kostela. A to se mi povedlo. Poté, co článek vyšel v novinách v Plzni, se mi ozvali z biskupství a nebyli za něj moc rádi. Nicméně se podařilo, že kostel vstoupil do povědomí a začalo se o něm a jemu podobných mluvit. V té době byl na plánskou farnost dosazen pan farář Šašek. Došel jsem za ním, abych zlegalizoval naše práce kolem otínského kostela. S ním byla a je výborná spolupráce. Dobře se mi s ním jednalo, i když jsem se rozhodl žádat o dotaci z Havarijního fondu Ministerstva kultury. To jsem ale ještě netušil, že se díky tomu ocitnu v bludném kruhu. O dotaci může žádat vlastník, v tomto případě římskokatolická farnost. Ta k tomu potřebuje peníze na předfinancování, peníze do nefunkčního kostela se jí ale dávat nechtělo. Tak jsem běhal a snažil se ten kruh rozeznout. Nakonec jsem peníze na spolufinancování získal od města Planá. Z tohoto projektu se strhlo zastřešení věže, které bylo

úplně shnilé a hrozilo zřícením, udělal se menší krov a věž se provizorně zastřešila.“

V útulné kuchyni otínského domku se mi otírá o nohy pes. Na dvoře visí nepálské praporky. Na stole rozevřená knih o křesťanských kostelech. Střet kultur v jedné malé víscce. Energické vyprávění pana Nutila občas doplní jeho žena a já se jen obdivuji jejich bojovnosti. Pan Nutil neustále zdůrazňuje, že nerozumí ani památkám, ani architektuře. Ale památkáře, architekty, stavaře a faráře obcházel tak neúnavně a tak dlouho, až pochopil, naučil se a vybojoval cestu k záchraně v křoviskách zapomenutého kostela.

„Pak přišla možnost dostat se do projektu Norských fondů, které byly pro otínský kostel velkou nadějí. Zásadním problémem byly vysoké náklady na přípravu projektu. Nakonec se mi podařilo přesvědčit zastupitele v Plané, aby obec poměrně vysokou částku uhradila, i když s rizikem, že to mohou být peníze, které nakonec nemusejí být zúčteny. V té době biskupství bezplatně převedlo kostel na město Planá, čímž se otevřely další možnosti financování oprav.

Po různých peripetiích byl otínský kostel z tohoto projektu vyřazen. Já jsem byl strašně zklamaný. Nejen kvůli kostelu samotnému, ale i kvůli tomu, že Planá dala peníze, které byly jako spláchnutý do kanálu.

No a co teď dál?

Nakonec se ukázala možnost financovat opravu z programu Leader. Tak jsme vloni úspěšně zažádali a z peněz definitivně zastřešíme presbytář, upravíme a zpevníme korunu zdiva lodí, vyčistíme okolí kostela i vnitřek od suti.

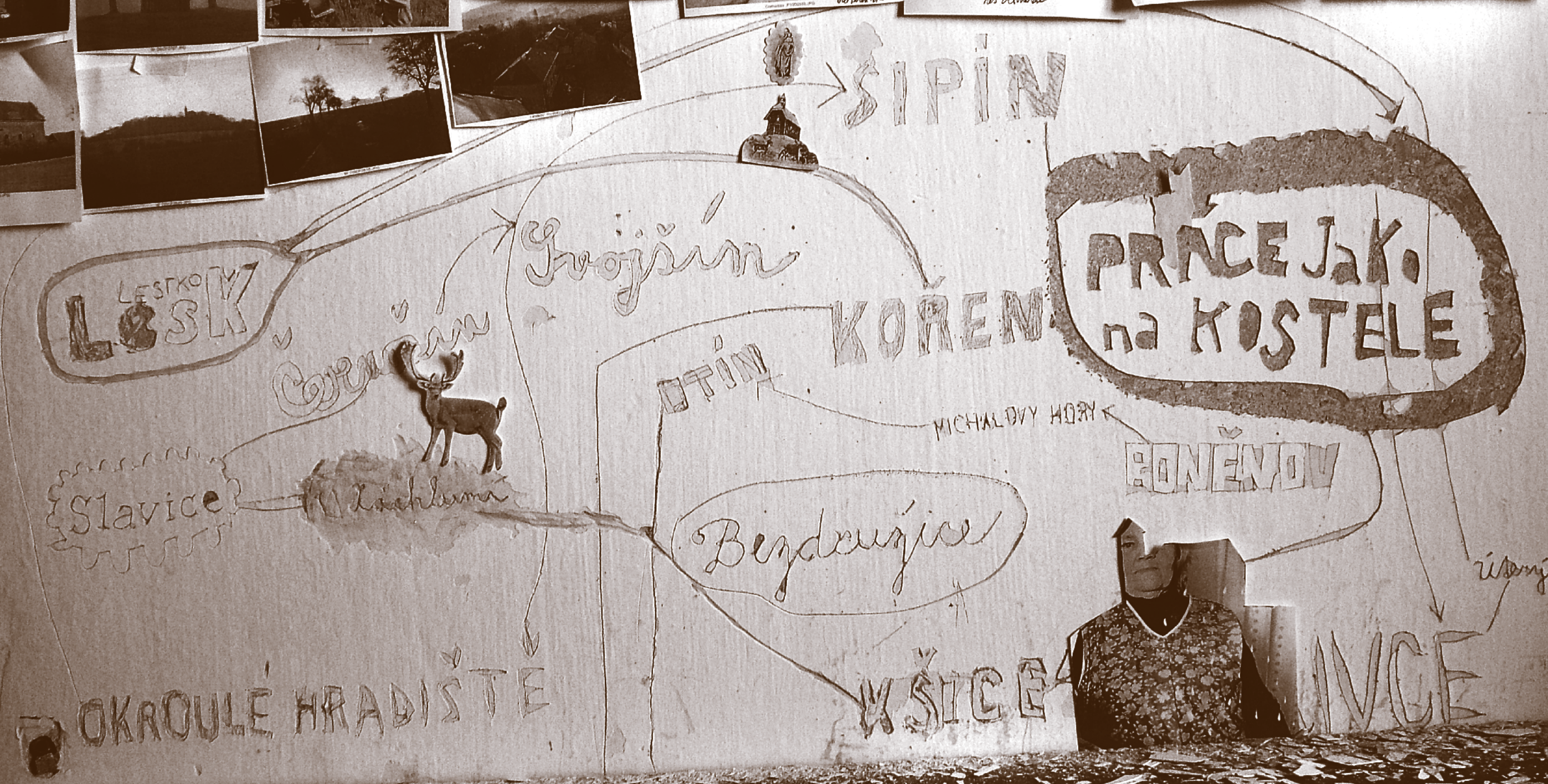
Jsem moc rád, že kostel má už svého vlastníka, někoho, komu patří a kdo se o něj bude schopen postarat. Já se budu zajímat už jen o zeleň, to je ostatně i má profese, aby kostel znovu nezarůstal. A budeme dál pokračovat v pravidelném zpívání v kostele na Štědrý den, které má neuvěřitelně hojnou účast. Pan farář Šašek tu začal sloužit třikrát do roka mše.

Prostě mi přišlo blbý, aby kostel, který tu stojí 700 let, za jednu generaci spadl.“

Ing. Pavel Nutil, narozený v roce 1958 v Plzni. Po absolvování vysoké školy v roce 1982 odešel pracovat do Plané. V roce 2005 se přestěhoval do Otína, kde dodnes žije. Podniká v oboru služby v lesním hospodářství a arboristika. Není členem žádného občanského sdružení. Stará se o kostel Jména Panny Marie v Otíně.

Na předchozí a na této straně: Kaple sv. Máří Magdaleny na Krasíkově se zvonící po levé straně. V popředí se pasou kozy. Úplná idylka, ne však samozřejmá. / Kostel Jména Panny Marie v Otíně má zázračnou klenbu: v noci je tmavá, plná hvězd, přes den pak blankytně modrá. Vpravdě nebesky.

www.leader-ceskyzapad.cz